

Jesús salva

Acabem de celebrar el Nadal que, com cada any, s'ha iniciat amb les paraules que l'àngel va anunciar als pastors de Betlem: Us ha nascut un Salvador. Aquest anunci, que és el nucli de la fe cristiana, va dirigit avui a nosaltres, a cada una de les persones que som al món, i deuen tenir un ressò molt diferent i molt personal per a cada una d'elles. Deixem-les també ressonar dolçament en el nostre cor: "Avui m'ha nascut un salvador", i després molt sincerament i molt humilment preguntem-nos: de què em salva Jesús?, per què em salva?, com em salva?, sento necessitat de salvació?, què vol dir salvar? Si Jesús ja ha vingut al món i ens ha salvat, què esperem encara els cristians? Nadal és només un record històric o hi ha alguna cosa més?

Però quan ens encarem amb la dura realitat del món: el dolor, el mal, la soledat, la pobresa, la injustícia, la fredor, la insolidaritat, la violació dels drets humans... i també ens mirem a nosaltres amb els nostres egoïsmes, les nostres foscores, els nostres límits, ens adonem de la nostra impotència, de la impotència radical de la humanitat per a trobar la salvació

Seria bo llavors deixar ressonar aquestes preguntes davant el pessebre de Jesús despullat, petit, pobre, davant el gran misteri de l'Encarnació de Déu, que s'ha fet carn en el si de Maria. Potser sentirem que ens diu que necessita el teu, el meu, el sí de cada persona per a poder encarnar-se avui en el nostre món. Sentirem que ens diu: m'acceptes? Consents que jo vingui a viure

amb tu, que estigui amb tu en la petitesa de la vida de cada dia per a continuar la meua obra, per a anar construint el meu Regne?

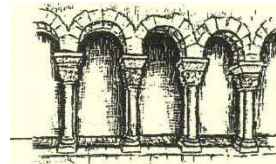
El Salvador només ve de Déu, és fruit només del voler eficaç de Déu. No pot venir de l'esforç, de l'autosuficiència, del poder i la ciència humana, sinó de Déu que s'abaixa i es rebaixa. El disseny de salvació de Déu no està condicionat per cap decisió humana: és pura gràcia, és pur do, és pura misericòrdia!

Que la nostra salvació vingui de Déu i que nosaltres només l'hàgim d'acollir i fer fructificar no ens és gens fàcil d'acceptar. És aquesta dificultat el que explica la nostra tendència a fer-nos salvadors i redemptors humans, uns salvadors que no salven. En la mesura que anem avançant en el camí de la fe trobem una font inexhaurible de confiança: la salvació del món i la nostra les tenim en mans del Pare. Ell s'ha compromès amb la humanitat, no som orfes.

Ell en Jesús, avui, ara, fa camí amb nosaltres, en nosaltres, com un de nosaltres. Ell ha assumit la sort de la humanitat perquè cada persona té un valor immens als seus ulls. Per això la vida està plena de sentit, perquè en Ell és transformada i mentre aquí conscients de la nostra petitesa, però plens de confiança, anem construint el Regne, caminem cap a una plenitud insospitada: el cel nou i la terra nova que Ell ens ha promès.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

El dia 7 de desembre Nancy Lozano va començar el noviciat al nostre monestir. Després d'un senzill acte comunitari en què es comprometia a donar aquest pas, ens va dirigir aquestes paraules.

Tot i que el pas cap al noviciat fa respecte, el faig amb il·lusió.

Davant la meva feblesa, com deia en la resposta a la presentació de la Regla, poso en Déu la meva esperança i confio en la seva misericòrdia. Això em dona molta pau.

La meva vocació monàstica és tardana. En sóc conscient. M'agradava molt la feina que feia i era feliç en la vida que portava, però vaig sentir que el Senyor em convidava a anar més enllà. A un canvi de vida profund. A deixar-me trobar per Ell per a viure una experiència nova en Ell i amb Ell.

Com als deixebles de Galilea, em convidava a deixar-ho tot, a canviar les meves xarxes per unes altres que donessin més sentit a la meua vida.

La meua conclusió avui és que Déu sempre ha estat fidel a la seva crida feta des de fa temps i, per més voltes que he donat pel món, no me n'he pogut escapar.

Per què estic en aquest monestir i no en un altre, potser a Amèrica? Només Déu ho sap. Els seus camins són sorprenents i estranys. En aquests gairebé dos anys he somiat, he gaudit, he sofert, però sempre, sempre, m'he sentit acollida i estimada.

Donant gràcies a Ell, us en dono també a vosaltres pel vostre suport. Desitjo ser fidel a aquesta crida. Amb l'ajut del Senyor i la vostra crec que podré aconseguir-ho.

Finalment, poso també sota el guiatge de la Mare de Déu, aquest inici d'etapa. Que Ella ens ajudi.

Des de la Fraternitat

Per organitzar el nou curs, s'escollí com a lloc de trobada el santuari de Puiggraciós. L'acolliment que sempre ofereix la comunitat, lligat a l'entorn de pau i silenci de la muntanya, garanteix l'ambient de calidesa necessari per a una bona comunicació.

A part del treball de *puzzle* per acordar dades i horaris, el principal motiu de la reunió era compartir les vivències del passat estiu, ben pròdig, per cert, en esdeveniments de tota mena. Així, doncs, es parlà del dol i record de les persones amigues que ens han deixat recentment, de l'alegria de celebrar aniversaris, en particular de la fidelitat dels 50 anys de vida monàstica de la germana M. Lurdes i també els 50 anys de vida matrimonial dels esposos Joan i Maria. Amb interès escoltàrem l'experiència i el testimoni de la Mercè en el seu pas per Amèrica llatina, com també les jornades de recés viscudes en grup o particularment, plenes de contingut, que deixen pòsit, foren motiu de consideració. Així, compartint i fent propi el que hem viscut s'aprofundeix la comunió i el coneixement mutu. També tinguérem ben presents els qui, per les seves circumstàncies, no pogueren ser amb nosaltres aquest dia.

Al migdia, l'àpat preparat amb cor i saviesa, compartit amb la comunitat del santuari, tenia gust de les *coses noves i antigues*, i en gaudírem de valent. Després, la pregària de lloança i agraïment a l'oratori fou la cloenda d'aquesta jornada feliç.

Seguint el camí que la fraternitat es proposa i a fi d'enfortir més els lligams de comunió i amistat, aquest curs s'ha escollit com a guia el llibre de Jean Vanier, *Comunidad, lugar de perdón y de fiesta*. I amb el desig d'obrir-nos més a l'Esperit hem començat amb il·lusió aquest nou curs.

A.M.S.

Des de l'ACAT

L'ACAT, aquesta vegada, vol fer seves les paraules de l'estimat bisbe Pere Casaldàliga, en la introducció de l'Agenda llatinoamericana mundial 2008 que enguany porta per títol

LA POLÍTICA HA MORT, VISCA LA POLÍTICA!

Cal reconèixer que la decepció que va provocant la política, pràcticament a tots els països, crea una actitud de desconfiança, de menyspreu i fins i tot d'indignació envers la política. Els escàndols de corrupció i nepotisme, la falsedat de les promeses electorals, les aliances espúries, la inèrcia interessada de les oligarquies nacionals i la submissió de governs i polítics a la macrodictadura del capitalisme neoliberal[...]. Aquesta política cal que mori. Mundialment ja és una política morta [...]

Denunciant aquesta política iniqua, reivindiquem la veritable política. Diversos especialistes poden proporcionar informació i pistes d'acció, particularment en les àrees més profanades o més oblidades: política i drets humans, dona, mitjans de comunicació, moviment popular, cultures, religió, la política i l'economia [...].

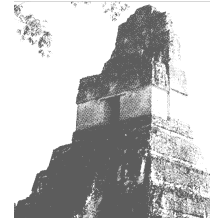
S'ha de somiar caminant. Volem ser i hem de ser polítics, fer política. Ens autoconvoquem per entrar, tots compromesos i esperançats, en aquesta gran mobilització d'objectius, de fòrums, de campanyes, de realitzacions.

Demanam, somiant alt, que la política sigui un exercici d'amor, la celebració diària d'una convivència veritablement humana. Una política veritablement fraterna i sororal. Un culte diari a la Humanitat i el millor culte al Déu viu.

Volem ser polítics i fer política, sense neutralitat possible, sense equidistàncies hipòcrites. Volem ajudar a pensar i a assumir allò que cal fer per tal que la política visqui, ressuscitada, lluny dels "sepulcres blanquejats" i sigui una política humana i humanitzadora.

PERE CASALDÀLIGA

Des del testimoniatge

GUATEMALA

El passat mes d'octubre vaig tenir la sort de visitar Guatemala, convidada per la Fundació Vida i Pau que hi treballa en diversos projectes socials i culturals. És tant el que allí vaig veure i vaig viure que m'és difícil de concretar-ho, però tinc ganes de compartir aquí un dels fets que més em va impactar.

Un dels motius del viatge era la inauguració de la casa parroquial de Santa Maria de Nebaj, que havia estat cremada com a represàlia per la vinculació del seu rector, el P. Rigoberto, amb el projecte per la Recuperació de la Memòria Històrica, que havia coordinat el bisbe Mn. Juan Gerardi, assassinat dos dies després d'haver fet la seva presentació pública a la catedral de Guatemala amb el títol "Guatemala nunca más". Aquest poble havia experimentat com cap altre les conseqüències de la violència, i per això l'Església va assumir una actitud profètica i de condemna de la violació dels drets humans dels més pobres i marginats. Un dels projectes de Vida i Pau va ser la reconstrucció de la casa parroquial.

No voldria oblidar mai aquell dia. Aquell matí, a la parròquia i a la casa parroquial hi havia una gentada preparant la festa, gent no sols del poble sinó de les aldees d'aquell departament, de gran majoria indígena, gent pobre, senzilla, acollidora, agraïda, que havien vingut per ajudar a preparar la festa. Moltes hores abans de començar la celebració eren allà, adornant l'església, posant flors per tot arreu i entapissant el terra amb fulles de pi, netejant i posant a punt la casa parroquial i adornant-la també amb garlandes de fulles de pi, fent catifes de flors per passar d'un lloc a l'altre. D'altres preparaven el dinar per als qui havien arribat de lluny... Alguns no havien dormit aquella nit! Un conjunt de música tradicional maia animava l'ambient...

Tot estava organitzat d'una manera responsable i natural. Impressiona la seva maduresa espiritual i humana, per a ells el temps no compta, viuen el moment, es respira el sentit comunitari, són una comunitat compacta que compromet la vida.

El que veia no era un somni, sentia ressonar dins meu les benaurances de Jesús: *Feliços els pobres, feliços els humils, feliços els qui ploren...* Ells encarnen l'evangeli, la Paraula de Déu els és vida, s'ha de veure com la proclamen i com la interpreten. La parròquia és per a ells el lloc de trobada del poble.

El Regne de Déu és un projecte comunitari, és veritat que s'inicia amb una crida personal, però sempre s'ha de posar al servei de la comunitat: Vés, anuncia als teus germans allò que has vist i sentit.

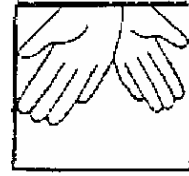
La celebració va durar quatre hores que van passar com un instant. L'església era plena de gom a gom, amb molts infants i joves, tots drets i tan atapeïts que no es podien moure, però hi participaven feliços, sense presses. Vivien aquell moment tan esperat i donaven gràcies. Es respirava un ambient tranquil, de pau... Tots anaven amb els vestits propis de la seva ètnia, era un espectacle inoblidable! Tot va sortir perfecte, al seu ritme, al seu estil, amb dignitat i amb una gran senzillesa, des del bisbe amb la seva actitud i les seves paraules càlides i valentes fins als nens que corrien pel presbiteri.

Església occidental: vés a pouar llibertat, espiritualitat, compromís, sentit comunitari a aquests països pobres i menyspreats del Tercer Món. Ells ens necessiten, però nosaltres també els necessitem i potser encara més.

He vist un poble que renaixia, que s'aixecava de la mort, de l'odi, de la venjança, del genocidi. Estic segura que la sang de tants màrtirs ja ha començat a donar fruit.

La reconstrucció de la casa parroquial de Nebaj és el símbol que la vida és més forta que la mort, que el Regne que Jesús ha iniciat és un projecte comunitari i no és una utopia. Jo, veient el que he vist, dono testimoni que és present enmig de nosaltres, enmig dels pobres.

CATALINA TERRATS

**PREGUNTES I RESPOSTES
PER A AQUEST ANY 2008
I PER A VIURE-LES CADA DIA**

El dia més bonic?	Avui
L'obstacle més gran	La por
La cosa més fàcil?	Equivocar-se
L'error més gran?	Abandonar-se
L'arrel de tots els mals?	L'egoisme
La més bella distracció	La feina (el treball)
La pitjor derrota?	El desànim
Els millors mestres?	Els nens
La primera necessitat?	Comunicar-se
Allò que ens fa ser més feliços?	Ser útils als altres
El misteri més gran?	La mort
El pitjor defecte?	El mal humor
La persona més perillosa?	La mentidera
El sentiment més viu?	La rancúnia
El millor regal?	El perdó
El més imprescindible?	La llar
La ruta més ràpida?	La ruta correcta
La sensació més grata?	La pau interior
El resguard més eficaç?	El somriure
El millor remei?	L'optimisme
La millor satisfacció?	El deure acomplert
La força més gran del món?	La Fe
Les persones més necessàries	Els pares
El més bonic del món?	L'AMOR

TERESA DE CALCUTA